

Álmomban éberem

Ki az aki gyakran erre jár
s nincs itt, hogy fogja a kezem,
settenkedve, buzgón kerülget
s fülembe sugja: érkezem?
Hisztis, flörtől, hívón kerülget-vihogja:
nem menekülsz meg nagy betyár,
magadba zárlak: szabadságba
szavaid zátonyainál.
Elhiheti: csak így szabad,
s a múlás múlik helyben állva,
az Idő pang, nem is halad.

Ki az? Mert nem tudja, magát
keresi, s engem lát viszont,
sosem ér ide, csak kerülget
s gondolatomon üzen át,
nem tudhatom ma éppen hol van,
mit tesz, kiként vet rám szemet,
józanságomban, bolondomban
megmarad üres üzenet.
Sötét leplét arcomra dobja,
sug: egyszerű elfutok veled.

Tán egy nő: Szólítanám, süket,
nem int már, és neki én,
szavam issza az életet
úgy mint időm kezdetén,
mikor még nem kérdezte; hol vagy
s nem küldte intón szavát,
mint sokszor, néhanap, mindig
ha megláttam lobos haját,
gondjaim szerelemre intik,
de ő elrejtí igazát.

Rejtve marad, sejteti: itt jár,
tudom én, s mégsem hiszem el,
bujkál, kegyéből kizár
csak néma intéssel felel,

fehér lepedő színe arca
nem járja fény, csak hiteti,
már nem tudom ha élém tartja
mi vagyok, s leszek majd neki,
s ha hódítása rámtalál
hivalkodik: lám mégse vár.

Nő arcú? Nincsen arca,
hoppomra új s újat mutat,
hollétem tüzében tarthassa
múltamban, s jövőmben kutat.
Kiszemelt születésem percén:
te vagy az, mindig rád lesek,
időd gomolyag-feltekertjén
utolsó szeretőd leszek.
Hiába tör rád jelszó-falka
én lépre csalom majd veled.

Elhozom neked ami nincs is,
s hitedben sosem volt jelen,
kerested bensődben s kint is
kétség vert: révbé jutsz velem,
Elviszek, Ős-titokba zárlak,
nem kerülhetsz el, szemem int,
s éjed-napodban rád tekint,
futásodban is visszavárlak,
ahol megállsz lét gödre vár,
palló nem nyújtóz kedveden,
s egy múló perc tán kitalál.

Üzenet: nem is járt erre,
s mindig nyomomban belül él,
rám akadt mint gyapjú szederre
lobogója egy szemfedél.
Ki az, hogy magam vagyok benne?
Egymásba szédültünk sután,
s megáll velem mintha szeretne,
örök kérdésként ezután.

Élesztgető

Bálványt vetett ki a Duna,
méregfogából dől a düh,
jön a színlelők alkonya
s hámlik a lelkekről a rüh.

Palástos, maszkos nemzedék,
nem érti saját szavát,
villog a sötétől az ég,
s csattog holt füleken át.

Ki lesz aki még lábon áll,
és átúszik a szárazon,
hősiség zátonyaidnál,
s önnönmagával lesz rokon?

Meglátja: bálványt küld a mély,
s valódi arc lesz látható,

mert az Igazság elvetél,
ahol az Igaz áruló.

Szembesítő a pillanat:
léprecsalt, szennyes a jövő,
zsígerelt lobbant akarat,
s az újra megteremthető.

Ős-bálvány lázad fel: a tét,
föld és ég lesz a tükör-ár,
pánik éli ki végzetét,
s a mános visszafele jár.

Bálványt vetett ki a Duna,
hernyóság gödröt ás: övét,
a magyar Duna-Messiás
rázza konc-népek közönyét!

2017

Kirakat, betört üveg

Volt tükör: hová lett, merre?
tegnap falon függött, belül,
jaj, aki belülről kívül esik
sorsában kívül kerül minden.

Néztem magam a mélyén,
azt, aki kívül rekedt,
jaj aki kinti, s belüle nem ér,
belül is minden, minden külső.

Ki törte be, hogy eltűntem én,
kit láttam ott: a kő dobót?
Jaj, aki kővel dob meg vétket,
sosem lesz belül, s kívül soha.

Mindig most vagyok nálad

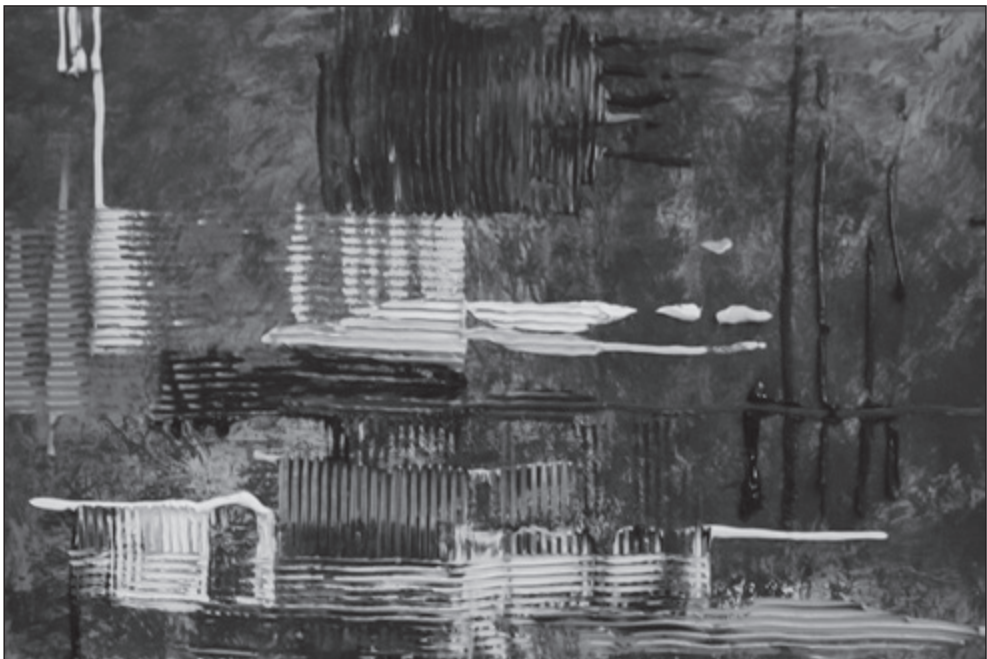
Túlhan az időh,
önmagamhoz értem én,
múltat sem vezeklőh
jövő titkát sem kérdem én.

Elhagyott a Múltas ragya,
az idő nem csapda, verem,
egyiküknek sincs igaza,
jelenem játszik velem.

Nem várok, nem évülök,
nagy csöndem bent-kint zenél,
nincs aggodás: nem szépülök,
Jelen igazam ideér.

Az arcod is egy szent titok,
arra indulok: felragyog,
elé járulok, figyelem:
távoli mint a csillagok.

S ha úgy érzed: nem vagyok ott,
már nem vész el a pillanat,
mint ahogy messze robogott
múlttal, jövővel egy vonat.



Vörös András: Felületek